

Pozor na výběr spojky

Odborná literatura nemá pro tento typ geminát jednotné označení², protože je mým primárním zdrojem práce S. Ben Hedii, budu používat její termín morfologická gemináta (orig. morphological geminate).

Neuvádějte slovníkové zkratky

Hypokoristikum (také hypokoristikon, hypokoristické vlastní jméno) definuje Pleskalová (2014) jako „*expresivní obměnu neutrálního jména (...) v neoficiálním prostředí.*“ Vedle funkce identifikační, pojmenovací a individualizační plní navíc funkci expresivní. V češtině jsou **h.** vnímána jako domácké, případně zdobné podoby neutrálních jmen, které jsou užívány v důvěrném prostředí (např. v rodině, mezi přáteli). Příkladem je jméno Ondřej, které blízké osoby užívají v podobě Ondra.

Pastyřík (2003) tvrdí, že **h.** nejsou pouze domácké obměny rodných jmen. Uvádí, že je možné pohlížet na **h.** i z hlediska stylistiky. Mohou vystupovat např. jako knižní či intelektualizační prostředky, nebo mít hovorový nádech.

Kloferová v *Novém encyklopedickém slovníku češtiny* definuje tradiční teritoriální nářečí jako „územně (geograficky) vymezený útvar národního **jaz.**, který je určen vztahem k jiným teritoriálním útvarům a k jaz. národnímu“ (Kloferová, 2017).

Jelínek a Krčmová definují stylový příznak (SP) jako „Součást charakteristiky slova, slovního tvaru, ale také syntaktické konstrukce nebo celkové výstavby sdělení, která reflektuje jeho využití v různých typech textů. (...) Základem klasifikace stylových příznaků v rámci **spis.jaz.** je pojem prostředek stylově/slohově neutrální (bezpříznakový); ten lze užit v textech různých stylů.

Nekopírujte bez přemýšlení

Od něho se odlišuje prostředek stylově/slohově příznakový, náležitý jen v omezeném okruhu textů. Ten má stálou stylovou hodnotu (**viz ↗stylém**), která je patrna i mimo konkrétní text. (Jelínek, Krčmová, 2017)

Pozor na uvádění citací do textu

Krčmová definuje moravismus jako „jazykový prvek typický jen pro Moravu“. Zdůrazňuje však vágnost tohoto termínu a jeho význam dále zužuje na „specifický výrazový prostředek omezený jen na určitou větší část moravského regionu, a to především část východnější.“ (Krčmová, 2017). Krčmová za moravismy nepovažuje slezské výrazy.

Za geminátu označujeme zdvojený konsonant, jehož artikulace trvá déle než u jednoduchého konsonantu. Gemináta má zároveň ve svém průběhu patrnou intenzi druhého konsonantu [2], čímž se odlišuje od dlouhého konsonantu. Lze rozlišit gemináty lexikální, které tvoří minimální pár se svým jednoduchým protejškem, např. v japonském slově kona „prášek“ a konna „takový“ [1]¹. Druhý typ gemináty vzniká, setkají-li se dva identické konsonanty na morfologické hranici, např. ve slove od-daný.

Zvažte variantu Kloferová (2017) definuje...

Kloferová v *Novém encyklopedickém slovníku češtiny* definuje tradiční teritoriální nářečí jako „územně (geograficky) vymezený útvar národního jaz., který je určen vztahem k jiným teritoriálním útvarům a k jaz. národnímu“ (Kloferová, 2017).

Pleskalová definuje pomístní jméno (PJ), též anoikononym, jako „název neobydleného objektu tradičně definovaný jako vlastní jméno neživého přírodního objektu a jevu na Zemi a toho člověkem vytvořeného objektu na Zemi, který není určen k obývání a je v krajině pevně fixován“ (Pleskalová, 2017a). **písmeno je, pouze pokud se shoduje jméno i rok**

Nosným atributem anoikononym je jejich realizace v konkrétní mluvě daného regionu, „mají tedy blíže k nářečí než ke spisovnému jazyku, jejich fungování je většinou omezeno na malý okruh uživatelů. Primární je jejich podoba mluvená, sekundární psaná“ (Pleskalová, 1992b, s. 7).

Kramářská píseň je fenomén z pomezí lidové slovenosti a umělého písemnictví rozvíjející se během 17. a 19. století jako samostatná odnož publicistické literatury. (Encyklopedie knihy, 2020) **citát vs. parafráze**

Kloferová (2017) v *Novém encyklopedickém slovníku češtiny* vymezuje izoglosu v dialektologii jako „Lini na mapě ohraničující území, na němž se vyskytuje určitý jazykový jev, a oddělující toto území od oblasti s odlišným jazykovým jevem.“

Bibliografické údaje, takto ne

JEDLIČKA, Alois, REJMÁNKOVÁ, Miloslava a Věra FORMÁNKOVÁ. (1970). ed. *Základy české stylistiky: učebnice pro studium učitelství pro základní devítileté školy na pedagogických fakultách*. Praha: SPN, 1970. Učebnice pro vysoké školy (Státní pedagogické nakladatelství).

JELÍNEK Milan^a Marie KRČMOVÁ (2017): Stylový příznak. In: KARLÍK Petr, Marek NEKULA a Jana PLESKALOVÁ (eds.), *CzechEncy – Nový encyklopedický slovník češtiny* [online]. Brno: Masarykova univerzita [cit. 2022-10-14]. Dostupné z: https://www.czechency.org/slovník/STYLOVÝ_PŘÍZNAK.

KŘÍSTEK Michal (2005): Způsoby vymezení stylové příznakovosti v lexiku (na materiálu současné češtiny). *Linguistica online* [online]. Brno: Masarykova univerzita [cit. 2022-10-14]. ISSN 1801-5336. Dostupné z: <https://www.phil.muni.cz/linguistica/art/kristek/kri-007.pdf>

chybí ročník a rok

HLADKÁ, Zdeňka (2008) *Milá Iano, Jájo, Janičko*. Materiál pro výzkum rodných jmen a hypokoristik. BOHAČOVÁ, Michaela - KOSEK, Pavel (eds.) *In Jazyk a jeho proměny. Prof. Janě Pleskalové k životnímu jubileu*. Brno: Host. s. 54-63. ISBN 978-80-7294-301-2.

HORECKÝ, Jan (1988). Stratifikácia národného jazyka ako dôsledok dynamických procesov. In: Štícha, F. – Brabcová, R. (eds.): Dynamika současné češtiny z hlediska lingvistické teorie a školské praxe. Univerzita Karlova, Praha, 1988, s. 15–19. Dostupné také z: <https://ndk.cz/uuid/uuid:18b71280-60a9-11e7-b92d-005056827e51>

JEDLIČKA, Alois (1974). Spisovný jazyk v současné komunikaci. Univerzita Karlova, Praha, 1974. Dostupné také z: <https://ndk.cz/uuid/uuid:18c54350-60a9-11e7-b92d-005056827e51>

KRČMOVÁ, Marie a Jan CHALOUPEK (2017). NÁRODNÍ JAZYK. In: Petr Karlík, Marek Nekula, Jana Pleskalová (eds.), *CzechEncy - Nový encyklopedický slovník češtiny*. URL: [https://www.czechency.org/slovník/NÁRODNÍ JAZYK](https://www.czechency.org/slovník/NÁRODNÍ_JAZYK) (poslední přístup: 19. 10. 2022)
tento zápis je jen zkopírovaný, ale není v souladu s normou

Sazba

Nepoužívejte bezpatkové písmo!

Termín:

Stylový příznak

Jelínek a Krčmová definují stylový příznak (SP) jako „Součást charakteristiky slova, slovního tvaru, ale také syntaktické konstrukce nebo celkové výstavby sdělení, která reflektuje jeho využití v různých typech textů.